

156. Den muntre friaren.

Hän-de sig jag en hel-ge-dags-kväll Lus-tigt är i det grö-na
 Skä-da om-kring från hö-gas-te fjäll Ef-ter flic-kor-na skö-na.

Ne-dan om fjäl-let äng-en var grön: Där stod min Kers-tin, blå-ögd och skön.

Vips, stod jag där ured hat-ten om-kring, Viss-te mig hö-viskt skic-ka.

2. Aldrig ett ord jag fram kunde få,
 Visst va' kinderna bleka.
 Flitigt jag såg de fingrarna små
 Med ett förklädsband leka.
 Aldrig så brydd jag minnes mig nyss;
 Men hur det var så fick jag en kyss.
 »Vill du bli min?» jag frågade då:
 Tyst räckte hon mig handen.
3. Ljuvligt var då i lunden att gå
 Över gräs över lilja. —
 Kvällen blev sen, och daggen föll på,
 Natten vänner vill skilja
 Men hur jag krångla, minns jag ej
 grannt:
 Flickan blev snäv — och det var
 galant.
 Hövskt till far och mor skall jag gå
 Spörja om deras vilja.
4. Flicka i lund, tillvara dig tag,
 Att med äran bestånda! —
 Vi skiljdes åt — och aldrig förr jag
 Känt så'n ångest och vanda;
 Men tänkte så: min blomma är kvar,
 Kommer den dag jag väl henne ta'r.
 Hej fallera! — på midsommardag,
 Då skall vårt bröllop stånda.
 (A. A. Afzelius.)